

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 162

гр. Пазарджик, 07.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно
гражданско дело № 20215200500393 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.248 ал.1 и следващите от Гражданския
процесуален кодекс.

Постъпила е молба с вх.№299 от 17.01.2022г. подадена от адвокат Г.Д.
Б. от АК-П. като пълномощник на „Ф.Х.“ ООД, ЕИК 202822142, със седалище
и адрес на управление в гр.П., ул.“В.Л.“ №3, представлявано от Хр. П. Б. с
искане да бъде изменено въззивно решение №246 от 06.12. 2021г.
постановено по в.гр.д.№393/2021г. на Окръжен съд гр.Пазарджик в частта за
разноските. Твърди, че присъдените по делото разноси в общ размер на
1043лв несъответстват на действително направените. Твърди се, че съдът
неправилно е определил размера на разноските за първата и за въззивната
инстанции под законоустановения минимум предвиден в чл.7 ал.1 във връзка
с чл.7 ал.2 т.4 от НМРАВ. Счита, че в случая е приложима разпоредбата на
чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата, отменена с решение на ВАС от 23.07.2017г., като
съгласно чл.195 ал.2 от АПК се предвижда ,че правните последици
възникнали по отменени подзаконов нормативен акт се уреждат служебна от
компетентния орган и в срок не по-дълъг от 3месеца от влизане в сила на
съдебното решение. Допълва, че предвид непредприемането на такива
действия възниква празнина в Наредбата с оглед на което била приложима
предходната на отменена редакция на МРАВ от 08.06.2019г., поради което
присъдените от съда разноси за първата и за въззивна инстанции ще са в

размер под законоустановения минимум. Излага съображения, че адвокатското възнаграждение следва да се определи с оглед материалния интерес на предявените иски или материален интерес в общ размер на 19633.80лв, а и с оглед фактическата и правна сложност. Твърди, че с решение от 06.12.2021г. Окръжен съд Пазарджик отхвърля изцяло иска по чл.242 във връзка с чл.128 от КТ, на насрещната страна, съгласно чл.78 ал.3 от ГПК във връзка с чл.7 ал.1 т.1 и във връзка с чл.7 ал.2 т.4 от НМРАВ, редакция към 08.06.2010г. минималния размер на адвокатското възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска е от 810лв без ДДС и че пълномощникът на ответното дружество е регистриран по ЗДДС. Цитира се §2а от НМРАВ, че регистрираните по ЗДДС адвокати дължимия ДДС се начислява върху възнаграждението по Наредбата и се счита неразделна част от дължимото от клиента възнаграждение, като се дължи съобразно ЗДДС. Затова се посочва, че минималният размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата в редакцията ѝ от 23.05.2017г. е от 972лв с ДДС. Посочва, че минималния размер на адвокатското възнаграждение е само долната граница, под която не може да се договарят възнагражденията за оказаната правна помощ, което не било равнозначно на „обоснован и справедлив размер“ по смисъла на чл.36 ал.2 от ЗА. Оспорва се извода на въззивната инстанция за недължимост на разноски, поради липса на данни за основанийето за превода на сумата от 1485лв. Посочва, че според практиката на ВКС предпоставка за присъждане на разноските в производството е да бъде доказано тяхното извършване, като с договора за правна помощ да е отбелязан начин на плащане-в брой или по банков път и се навежда извода, че съобразно това извършването на разноски може да бъде доказано със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането или отбелязването на този факт в договора за правна помощ, като нито законът нито съдебната практика въвеждат допълнителни изисквания за пояснения относно делото в основанийето на банковия документ, с който се доказва плащането на адвокатското възнаграждение и че подобно разрешение е лишено от нормативна опора. Поддържа, че в случая е записано в банковия документ удостоверяване на плащане на уговорено възнаграждение с отбелязване, че представлява хонорар, като в договора за правна помощ и съдействие от 27.08.2019г. са посочени основание и предмет на договора, делото за което е уговорен хонорара, по опис на кой съд е делото и самите действия, с които

страните уговарят да се осъществи процесуално защита и съдействие. Уговорено е в договора плащането да се извърши по изрично посочена банкова сметка на адвокатското дружество. Счита че, в случая не е необходимо и в банковия документ да се посочват обстоятелствата посочени в договора за защита и съдействие и поради липсата им да се направи извод за липса на данни за основанието и превода на сумата, при положение на съвпадащи страните и размерът на дължимия хонорар и банкова сметка, като никоя от страните не твърдяла, плащането да се извършено на друго основание освен по представения ДПЗС.

Счита, че съдът неправилно е определил размера на присъдените разноски в производството пред ВКС и при новото разглеждане на спора, като ДПЗС е сключен на 10.01.2020г. при приложима правна уредба, като нормата не предвижда правила за определяне на адвокатски възнаграждения различни от тези по чл.7 ал.2 т.4 от Наредбата към 08.06.2010г. /тъй като нормата на т.4 от Наредбата от 2014г. е отменена/ то размерът на възнаграждението следва да се определи по същите правила, а именно 650лв плюс 2% за горницата над 10000лв или минимално адвокатско възнаграждение от 972лв с ДДС.

По отношение на разноските присъдени при новото разглеждане на делото, съдът неправилно възприел редакцията на НМРАВ към 15.05.2020г. за всички трудови дела без исковете по чл.344 ал.1 т.1 и т.2 от КТ за фиксиран размер на възнаграждението от 150лв, доколкото в предходните редакции на Наредбата размерът на адвокатските възнаграждения при дела с материален интерес се определя по реда на чл.7 ал.2 от НМРАВ. Цитира се и съдебна практика /Определение №343 от 27.04.2021г. по гр.д.№801/2021г. на ВКС/, Четвърто г.о./, че при определяне размера на адвокатското възнаграждение следва да се вземе в предвид фактическата и правна сложност на случая. От тази гледна точка молителят поддържа, че минималният размер на възнаграждението следва да бъде от 1290лв с ДДС. Акцентираща, че минималният размер на адвокатското възнаграждение е само долната граница, под която не могат да се договарят възнаграждения за оказана правна помощ, а самият размер се определя по свободно договаряне въз основа договор между страните и се взема в предвид фактическата и правна сложност. Твърди се, че съдът не е присъдил държавните таксите за въззивно обжалване от 318.39лв и за касационното обжалване 30лв за

допускане и 359.39лв за разглеждане на касационната жалба. Моли на основание чл.248 от ГПК да се измени въззивното решение в частта за разноските като се присъдят разноските и държавни такси в пълен размер.

В срок е постъпил писмен отговор от насреещната страна по искането за изменение на решението в частта за разноските от Щ.Ж., като се поддържа неоснователност на искането. Твърди, че съдът правилно е определил размера на разноските по трудовия спор. Счита, че регистрирането на адвокат по ЗДДС не може да бъде основание за ангажиране на съда да се съобрази с тези отношения; че платежните документи не установяват твърдяните плащания, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е направено от ищеца още в производството пред първата инстанция, че в производството пред ВКС не е направено искане за присъждане на разноски от дружеството нито е представен списък като се цитира и ТР №6/2013г. относно крайния момент на заявяване на искането за присъждане на разноските в производството. Затова разноските пред ВКС били неоснователно претендирани. Допълва, че при новото разглеждане на спора от въззивната инстанция, дружеството не е заявило в пледоарията си, че претендира разноски за всички инстанции, като е бил представен списък без препис на за насреещната страна и без уточняване на искането си посочва, че претендираната сума от 1485лв в четирите производства е неоснователно завишен при липса на нови обстоятелства настъпили след производството пред първата инстанция, обуславящи фактическа и правна сложност на следващите производства за да се претендира завишен размер на възнаграждението за всяка инстанция. Посочва и размера на сумата която работникът ищец ще върне на работодателя при уважаване на искането за разноски съизмеримо с половината от полученото за труда си трудово възнаграждение като заплата. Моли да се отхвърли искането.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Исковото производство по описана на Пещерски районен съд /гр.д. №1486/2018г. / е образувано по искова молба на Щ. Г. ЖГ., ЕГН-***** от гр.П. с вх.№6240 от 09.11.2018г. , против „Ф.Х.“ ООД,ЕИК 202822142, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“В.Л.“ №3, представлявано от Хр. П. Б., с предмет осъдителни иски за присъждане на сумата от 18150лв,

представляващо неизплатено трудово възнаграждение за периода 06.10.2015г. до 20.12.2018г., както и сумата в размер на 1664.21лв обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 62дни, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата както и разноските.

С решение №634 от 31.07.2019г. Пещерски районен съд е уважил и двете искиви претенции, като по отношение на претенцията за незаплатено трудово възнаграждение, е присъдил сумата от 17969.59лв ведно със законната лихва върху главницата от предявяване на иска 09.11.2018г. и е отхвърлен иска за разликата до претендирания пълен размер от 18150лв. Със същото решение е уважена претенцията по чл.224 от КТ за 6дни отпуск през 2018г. и до размера на 149.62лв ведно със законната лихва от 09.11.2018г. и е отхвърлена претенцията за разликата до 1664.21лв. Дружеството е осъдено да заплати разноски на ищеца Ж. по компенсация в размер на 244.21лв, а в полза на държаната държавна такса от 768.78лв, разноски в полза на РС-П. от 626.43лв е 5лв за служебно издаване на изпълнителен лист.

По въззивната жалба на дружеството „Ф.Х.“ ООД“ с вх.№5165 от 02.09.2019г. е образуваното първоначално **в.гр.д.№771 от 2019г.** по описа на Окръжен съд Пазарджик като с въззивно решение №481 от 11.12.2019г., първоинстанционното решение е потвърдено изцяло и е осъдено дружеството да заплати разноски на ищеца Щ.Ж. в размер на 400лв.

По подадена от дружеството „Ф.Х.“ ООД“ **касационна жалба с вх. №695 от 21.01.2020г.,** е образувано касационно дело №1742 по описа на ВКС за 2020г. на трето гражданско отделение, като с определение №774 от 12.11.2020г. касационният съд е оставил без разглеждане касационна жалба вх.№659 от 21.01.2020г. на „Ф.Х.“ ООД“ против въззивно решение №481 от 11.12.2019г. по в.гр.д.№771 /2019г. на Окръжен съд Пазарджик по иска с правно основание чл.224 от КТ с цена в размер на 1662.21лв, като недопустима съгласно чл.280 ал.3 т.3 от КТ и е прекратено касационното производство в тази му част. Допуснато е касационно обжалване на въззивното решение №481 от 11.12.2019г. по в.гр.д.№771/2019г. по описа на Окръжен съд Пазарджик в останалата му обжалвана част по иска с правно основание чл.270 ал.3 във връзка с чл.128 от КТ и са дадени указания на касатора „Ф.Х.“ ООД да внесе държавна такса за разглеждане на жалбата в

размер на 359.39лв.

С решение №69 от 20.05.2021г. на ВКС на РБ, трето гражданско отделение по гр.д.№1742 по описа на ВКС за 2020г., е отменено решение №481 от 11.12.2019г. постановено по в.гр.д.№771/2019г. по описа на Окръжен съд Пазарджик-в обжалваната му част по иска с правно основание в чл.242, във връзка с чл.270 ал.3 във връзка с чл.128 КТ, и е върнато делото на Окръжен съд Пазарджик за ново разглеждане от друг въззивен състав.

След връщане на делото на въззивната инстанция е образувано в.гр.д.№20215200500393 по описа на Окръжен съд Пазарджик, за 2021г. като с въззивно решение №256 от 06.12.2021г. е отменено решението на Пещерски районен съд в частта с която с което дружеството е осъдено да заплати на ищеца Ж. неплатено трудово възнаграждение на основание чл.242 във връзка с чл.128 от КТ за периода от 06.10.2015г. до 20.10.2018г. в размер на 17969.59лв ведно със законната лихва върху главницата, от датата на предявяване на иска-09.11.2018г. до окончателното изплащане и е отхвърлен иска за заплащане на посоченото трудово възнаграждение за исковия период и с лихва. Със същото решение Щ.Ж. е осъден да заплати на „Ф.Х.“ ООД“ разноски пред всички инстанции в общ размер на 1043лв.

Пред първата инстанция по гр.д.№1486/2018г. по описа на РС-П. ответното дружество „Ф.Х.“ ООД“ в писмения си отговор по чл.131 от ГПК е претендирало разноски по делото като адвокатско възнаграждение заплатени на адвокат И.Д., процесуално представляващ дружеството в размер на 1485лв с включен ДДС, платимо по банков път, за което е приложен договор за правна защита и съдействие /ДПЗС/ от 18.01.2019г., /л.33/, приложен е списък за разноски, но липсват данни за извършен банков превод на сумата на основанието посочено в ДПЗС. Направено е искане до съда за присъждането им. В последното съдебно заседание е приложено копие от преводно нареждане с дата 22.01.2019г./л.324/ за извършен превод по сметката на адвокатското дружество Д., П. и Б. в размер на 1485лв с посочено правно основание-за процесуално представителство и защита на „Ф.Х.“ ООД. **Няма заявено оспорване** от насрещната по спора страна Щ.Ж. по размера на разходите, съгласно списъка на разноските по чл.80 от ГПК представен от насрещната страна, нито по валидността на извършения по банков път превод на адвокатския хонорар в полза на пълномощника на дружеството. Въведено

е от ищеца единствено възражение на основание чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение на насрещната страна с оглед фактическата и правна сложност на спора, направено в последното съдебно заседание от 09.07.2019г. когато е приключило производството. Няма и оспорване на претендираното от дружеството адвокатско възнаграждение като дължимо с включен ДДС съгласно ЗДДС или евентуално липсата за пълномощника адв.Д. на регистрацията по ЗДДС.

Пред въззивната инстанция при първото разглеждане на спора /в.гр.д.. №771/2019г./ жалбоподателят „Ф.Х.“ ООД“ е поискал присъждане на разноси сторени по делото, от които 384.39лв заплатени като държавна такса по обжалването и ДПЗС от 27.08.2019г. за договорено адвокатско възнаграждение в размер на 1485лв с включен ДДС платимо също по банков път като в платежния документ от 22.11.2019г. е посочен единствено като основание за плащане-хonorar, вносител на сумата е „Ф.Х.“ ООД“ и е посочен размера на сумата-1485лв. Няма посочено като основание за плащането осъществяване на процесуално представителство и защита на „Ф.Х.“ ООД“. Няма обаче постъпило изрично оспорване или възражение от насрещната страна за неотносимост на банковия платежен документ към уговореното в ДПЗС адвокатско възнаграждение, нито че примерно няма връзка между съдържането на платежния банков документ и ДПЗС. Нещо повече, процесуалният представител на ищеца Ж. е изразил становище за приемане на документите, представени от „Ф.Х.“ ООД“ във връзка с плащането на адвокатско възнаграждение и списъка за разноси. Тези документи не са оспорени както и не е въведено възражение от ищеца за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на „Ф.Х.“ ООД“ по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК. Няма въведено възражение по размера или по основателността на разноските и в отговора на въззивната жалба подаден от ищеца Ж..

Пред касационната инстанция касаторът „Ф.Х.“ ООД“ чрез пълномощника си адв.И.Д. претендира присъждане на разноси още с касационната си жалба с вх.№569/21.01.2020г. като представя пълномощно за адв.Д., заплатена ДТ от 30лв за допускане на касационното обжалване, сумата от 359.39лв държавна такса за разглеждане на касационната жалба по същество и ДПЗС от 10.01.2020г. за уговорено и платимо по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 1485лв с ДДС като в банковия

документ от 25.11.2020г. е посочен номера на обжалваното съдебно решение, основанието за плащане-възнаграждение-вносител „Ф.Х.“ ООД“ и получател -адвокатското дружество. В съдебното заседание по приключване на делото не се е явил представител на ищеца Ж. и документите за плащане на разноските от касатора не са оспорени от насрещната страна. Възражение по разноските няма направени и в отговора на касационната жалба, включително и въведен довод за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

При новото разглеждане на спора от въззивната инстанция /в.гр.д. №393/2021г./ от дружеството е представен ДПЗС за уговорено и платимо по банков път адвокатско възнаграждение в размер на 1485лв с ДДС, от дата 09.06.2021г, като сумата е преведена с платежно нареждане по банков път в полза на същото адвокатско дружество от „Ф.Х.“ ООД“ Представен е списък на разноските пред въззивната и пред касационна инстанции в общ размер на 6717.95лв като за последното /въззивно гражданско дело/ се претендира само адвокатски хонорар. Няма направено от пълномощника на ищеца Щ.Ж. оспорване на размера на разноските на дружеството в частност размера на адвокатските възнаграждения като прекомерни по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК поради фактическа и правна сложност.

Въззивното решение с което окончателно са отхвърлени исковете за претендираното трудово възнаграждение на ищеца е влязло в законна сила като необжалвано на 14.01.2022г.-петък присъствен ден.

Молбата за изменение на решението в частта за разноските по чл.248 от ГПК е подадена на дата 14.01.2022г. по пощата с посочената дата на пощенското клеймо, или молбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.248 ал.1 предл. Първо от ГПК-в срока за обжалване на въззивното решение.

Разгледана по същество молбата е частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл7 ал.1 т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения №1 от 09.04.2004г. към момента на образуване на исковото производство от 09.11.2018г. и до момента на подаване на касационната жалба от „Ф.Х.“ ООД“ от 21.01.2020г. с приложено пълномощно за упълномощаване на адвокатско Дружество „Д., П.

и Б.“ от 12.02.2020г. и със сключен договор за правна защита и съдействие за действали правилата на чл.7 ал.1 и ал.2 от НМРАВ в редакция -изм. с решение №9273 от 2016г. на ВАС на РБ-ДВ, бр.41 от 2017г., в сила от 23.05.2017г., съгласно които за трудови дела с материален интерес са приложими правилата съобразно чл.7 ал.2, която разпоредба в т.4 предвижда при интерес от 10000лв до 100000лв-адвокатското възнаграждение в размер на 830лв плюс 3% за горница над 100000лв. или при интерес от 18150лв за неизплатено трудово възнаграждение плюс разликата от 1514.69лв за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск или общия имуществен интерес за дружеството е бил от 19664.69лв. При условията на т.4 от ал.2 на чл.7 от НМРАВ, размерът на минималното адвокатско възнаграждение за първата инстанция е бил от 830лв + 3% за горницата от 9664.69лв/ или +289.94лв/ =1119.94лв. Сумата заедно с начисления ДДС съгласно параграф 2а от ДР на Наредбата по уговорения и заплатен за пред първата инстанция адвокатски хонорар е от 223.99лв или общо сумата става 1343.93лв с включен ДДС. Уговореният между търговското дружество и адвокатското дружество „Д., П. и Б.“ размер на адвокатското възнаграждение е в размер на 1485лв с ДДС или надвишението над минималния размер на адвокатското възнаграждение е от 141.07лв което представлява 11.05% от минимума, и е незначително по размер предвид и на голямата фактическа и правна сложност на делото при предявени множество обективно съединени иски за претендирано месечно трудово възнаграждение /за период от 37 месеца/ и обезщетение за неползван платен годишен отпуск, като са изслушани съдебно-счетоводна и съдебно-почеркова-експертизи с множество представени по делото счетоводна и друга документация, проведени 4 /четири/ редовни съдебни заседания при първоначалното разглеждане на спора. В този смисъл не може да се приеме, е налице прекомерност на уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение по смисъла на чл.78 ал.5 от ГПК. Затова за първата инстанция на „Ф.Х.“ ООД“ се следват **разноски от 1485лв** за адвокатско възнаграждение с ДДС.

За въззивната инстанция също се дължат разноски в размер на **1485лв с ДДС** уговорени в ДПЗС и заплатени по банков път като по плащането няма постъпило възражение от насрещната страна. Плащането е извършено на същото основание процесуално представителство на дружеството пред въззивната инстанция. Освен това за първата въззивна инстанция се дължат и

разноски за заплатена държавна такса по обжалването в размер **на 384.39лв** или общо за въззивната инстанция още **1869.39лв.**

За пред касационната инстанция на „Ф.Х.“ ООД“ се дължат като разноски държавна такса от **30лв** за допускане на касационното обжалване и още **359.39лв** държавна такса за разглеждане на касационната жалба по същество.

По отношение на адвокатския хонорар, същият е уговорен между страните в ДПЗС от 10.01.2020г. в размер на **1485лв. с** включен ДДС. Към тази дата действа същата редакция на чл.7 ал.1 и ал.2 от Наредбата/ от 23.05.2017г./, следователно адвокатският хонорар е дължим в пълен размер, тъй прилагането на съответната норма от НМРАВ е относимо към момента на сключването и уговарянето на адвокатския хонорар между страните в ДПЗС. В случая и двата договора-договора за правна защита и съдействие за пред касационната инстанция и договора -пълномощното за процесуално представителство на дружеството пред ВКС на РБ и за подаване на касационна жалба са сключени през м.януари и м.февруари 2020г. Плащането на хонорара е извършено в последствие, но за присъждането му важат правилата към момента на уговарянето му между страните.

Последното и актуално изменение на НМРАВ е в сила от **15.05.2020г.** и то е приложимо в случая по отношение на разноските направени от дружеството при новото разглеждане на спора от въззивната инстанция, след касирането на първото въззивно решение. За новото разглеждане на спора е представено пълномощно за преупълномощаване на адв. Б. да представлява „Ф.Х.“ ООД“ пред въззивната инстанция като управител на Адв.Д.“Д., П. и Б.“ и ДПЗС от 09.06.2021г. за уговорено адвокатско възнаграждение от 1485лв с включен ДДС заплатен по банков път на дата 16.06.21г.. От насрещната страна няма постъпило възражение по уговарянето на сумата и по превода ѝ ,нито е въведено възражение по размера на същата.

Съгласно цитираното изменение на НМРАВ, в сила от 15.05.2020г. или след повече от 1/една/ календарна година приложение, в чл.7 ал.1 т.1 е предвидено изрично, че за трудови дела размера на адвокатското възнаграждение е фиксиран и е в размер на 150лв, независимо от материалния интерес или дали се касае за неопеняем иск. Нормата е допълнена, че по дела за отмяна на уволнение, за възстановяване на работа, възнаграждението е не

по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл.2, тоест, въведена е императивна правна норма която повелява какъв е размера на адвокатското възнаграждение по всички трудови дела с изключение на изрично посочените в същата норма. Следователно, в случая не би могло да се присъди по-голям размер на адвокатското възнаграждение от 150лв. Уговореният между страните и при действието на процесната норма адвокатски хонорар от 1485лв е несъответен на разпоредбата и е близо 10пъти /десет пъти/ по-голям от императивно предвидения размер по Наредбата. Делото не се ограничава на този етап от развитието на спора /преминал последователно през 3/три/ съдебни инстанции, включително и касационната/ с фактическа и правна сложност. Затова по отношение на това адвокатско възнаграждение ще следва да се присъди общо сумата от **180лв/ с ДДС/**.

Или общо като краен резултат на „Ф.Х.“ ООД“ се дължат разноски за всички инстанции в размер на **5408.78лв.**

Окръжният съд във въззивното си решение №256 от 06.12.2021г. постановено по гр.д.№20215200500393 от 2021г. е присъдил погрешно сумата от 1043лв, без да е съобразил изцяло процесуалното поведение на насрещната страна /ищеца Щ.Ж./ и отношението ѝ към направените от дружеството разноски, без да е въвела каквито и да било възражения против размера им, освен за прекомерност пред първата инстанция което въззивният съд намира за несъстоятелно по съображенията изложени по-горе, както и не е съобразил в достатъчна степен нормативната база и съдебна практика. Предвид липсата на възражения от страна на ищеца по уговарянето и по плащането на сумите като адвокатско възнаграждение, извършено по банков път, съдът намира, че няма основание да не ги признае и доколкото предвид липсата на възражение в това отношение от страна на ищеца, приема същите за надлежно направени и без постъпили срещу тях възражения. Съдът счита, че няма основание да се присъди по-голям размер на адвокатското възнаграждение при новото разглеждане на делото от въззивната инстанция от **150лв без ДДС или 180лв с ДДС**, тъй като се касае за императивна норма, която съдът е длъжен да приложи.

В този смисъл Въззивният съд намира, че молбата за изменение на

решението в частта за разноските за частично основателна и като съобрази, че е признал разноски в общ размер на 5408.78лв и след приспадане на присъдените такива от 1043лв, намира че ще следва да измени решението в частта за разноските като присъди допълнително още **4365.78лв.**

Водим от горното, Пазарджишкият окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ решение на Пазарджишки окръжен съд №256 от 06.12. 2021г. постановено по в.гр.д.№20215200500393 по описа на съда за 2021г. В ЧАСТТА СА РАЗНОСКИТЕ, КАТО ОСЪЖДА ищеца Щ. Г. ЖГ., с адрес гр.П., ЕГН-*****, със съдебен адрес гр.П., ул.“Ч.Я.“ №341 ет.3, офис 9, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Ф.Х.“ ООД, ЕИК-202822142, със седалище и адрес на управление в гр.П., ул.В.Л.“ №3, представлявано от управителя Х. П.а Б., допълнително направени разноски в производствата пред всичките инстанции в общ размер на **4365.78лв** /четири хиляди триста шестдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки/ КАТО ОТХВЪРЛЯ молбата на дружеството за изменение на решението в частта за разноските за разликата над общо присъдените **5408.78лв** и до претендираните **6717.68лв.** или за сумата от 1308.90лв.

Определението подлежи на касационно обжалване в едноседмичен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____